

што свој пристанак на тај уговор парламент не изјављује непосредно оној држави са којом се тај уговор закључује, него накнадно, тиме што доноси законе који стоје у вези с извршењем таквог уговора.

д) Контролна функција

Једна од важних функција парламента је и контрола над радом владе. Парламент бира и разрешава владу али је и усмерава и сходно томе врши и стални надзор над њеним радом, што чини основу њене политичке одговорности. Дакле, у земљама са парламентарним режимом влада политички одговара према парламенту и та њена политичка одговорност је управо последица ове контролне функције коју парламент врши према извршној власти, пре свега влади.

Ту контролу над владом парламент најефикасније врши путем буџета, његовим одбацивањем (неизгласавањем), чиме се влада онеспособљава за вршење својих функција и вођење државне политике и тако приморава да поднесе оставку. Средства којима парламент (у склопу контролне функције) располаже према влади су двојака: једнима се обавештава о раду владе, а другима се покреће политичка одговорност владе у парламенту. Средства којима се парламент обавештава о раду владе могу бити повремена и стална, при чему би повремено било посланичко питање, интерпелација и анкетна комисија, а стална би биле сталне комисије парламента. Посланичко питање је традиционална установа парламентаризма, поникла у Енглеској, и којим се посланици обраћају влади или неком од њених чланова (министара) ради добијања одређених обавештења о њеном раду али и истицања њених пропуста и грешака које треба да слабе њену политичку позицију. Оно није посланичка привилегија дата посланику ради задовољења његове личне радозналости, него се признаје у интересу парламента и његове контроле над радом владе. Посланичким питањем се врши притисак на владу јер „постављањем непријатних питања влади, опозиција не само што тиме критикује њен политички програм и њене конкретне акције, већ и афирмише сопствене политичке ставове“. Посланичко питање се може поставити у писменом или усменом облику и њиме се посланик обраћа влади или ресорном министру, с тим да се на њега одговара или одмах, на истој седници парламента када је постављено, или на наредној, док је у парламентарној пракси Француске предвиђено да одговори министара морају да се дају у месецу који следи након објављивања питања а изузетно и да се затражи додатни рок и преко месец дана да би се у потпуности спремио одговор.